

κάμνουσι να βλέπω μελαγχολικώτερα τα ὄχρα σύννεφα τοῦ φθινοπώρου, ἄτινα ἀνέρχονται, ἀνέρχονται ὀλονέν εἰς τὸν ὄριζοντα.

ἡ Μυησιὰ

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Δὲν ἤξεύρω ἂν συνέβη ποτὲ νὰ συνεδριάσῃ ἡ βουλὴ καμμίαν πρώτην Ἀπριλίου· ἀλλὰ μετὰ τὴν ψηφοφορίαν τῆς παρελθούσης Τρίτης ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ κυττάξω προσεκτικῶς τὸν ἡμεροδείκτην μου διὰ νὰ πεισθῶ ἂν, κατὰ μεταστροφὴν ὄλων τῶν χρονολογικῶν ὄρων, ἡ ἡμέρα ἐκείνη δὲν ἦτο ἡ πρώτη Ἀπριλίου.

Τὸ ὄνειρον παντὸς πατριώτου μέχρι σήμερον ἦτο καὶ ὡς μέγιστον εὐτύχημα ὑπέλαμβάνετο ἡ συγχώνευσις ὄλων εἰ δυνατόν τῶν ἐν τῇ βουλῇ μεριδῶν εἰς δύο μεγάλα κόμματα πρὸς ἀποφυγὴν τῶν καθημερινῶν κυβερνητικῶν μεταβολῶν. Ἡ πατριωτικὴ αὕτη ἐπιθυμία ἐπραγματοποιήθη ἐπὶ τέλους, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν μάλιστα προσδοκίαν, συγχωνευθέντων τέλους τῶν ἐν τῇ βουλῇ κομμάτων ὅχι εἰς δύο, ἀλλ' εἰς ἑν μόνον. Καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι νομίζοντες ὅτι τοῦτο θὰ ὀδηγήσῃ εἰς συχνότερας καὶ ἐπικινδυνωτέρας πολιτικὰς μεταβολάς!

Εἰς τὸ ἐξῆς πῶς θὰ δύναται ἀρὰ γε νὰ χαρακτηρίζεται δι' ἰδιαιτέρου τίτλου ὁ κ. Τρικούπης, ἀφοῦ πρωθυπουργὸς δὲν εἶνε πλέον, ἀρχηγὸς δὲ τῆς ἀντιπολιτεύσεως δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὀνομάζεται ἀφοῦ ἀντιπολιτεύσις δὲν ὑπάρχει πλέον; Ἰδοῦ: Ὁ ἐκ τῶν μεταστάτων κ. Χ. Τρικούπης.

Ὁ κ. πρωθυπουργός, ὁμιλῶν διὰ τοῦ συνήθους αὐτῷ περιφραστικοῦ ὄφους, ἐν τινι περιόδῳ ἀνέφερε καὶ τὴν περὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος γνώμην τοῦ ἀξιοτίμου ἐκ Μεσολογίου βουλευτοῦ, τοῦ συμφηροῦντος τῇ πλειονοψησίᾳ. Ἡ φράσις αὕτη πολλὰ διήγειρε σχόλια καὶ πολυειδῶς ἐπεξηγήθη πρὸς ὀρισμὸν τοῦ τίνα ἐκ τῶν δύο ἐνόει, ἀφοῦ ἀμφότεροι οἱ ἐκ Μεσολογίου βουλευταὶ συμφηροῦσιν ἤδη τῇ πλειονοψησίᾳ.

Πρωτοτυπότατος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ κ. Κούστας! Προβλέπομεν ὅτι θὰ καταλάβῃ ἔξοχον θέσιν μετὰ τῶν ἰδιορρυθμῶν ρητόρων τοῦ κοινοβουλίου μας, τοσοῦτῳ μᾶλλον ὅσα βοηθεῖται ὑπὸ ἰσχυροτάτης φωνῆς καὶ ἀκαταπονήτου λάρυγγος. Διὰ τὸν κ. Κούσταν δὲν ὑφίσταται οὔτε αὐτὸ τὸ ἐλαττωματικὸν τῆς ἀκουστικῆς τοῦ βουλευτηρίου.

Ἡ βουλὴ κατὰ τὸν κ. Κούσταν, ἐν ᾧ ὑπερισχύει ὁ ἰατρός τοῦ βουλευτοῦ, εἶνε εἶδος *ιατροσυμβουλίου* κατὰ τὰς περιστάσεις ταύτας. Καὶ διὰ τοῦτο πρὸς μόνην θεραπείαν τοῦ ἔθνους ἔκρινε καλὸν νὰ υποβάλῃ ὡς κατὰλληλα ὑπὸ τὴν ἐγκρισίν τῆς τὰ ἐξῆς φάρμακα: *Recipe* ἀναγκαστικὴν κυκλοφορίαν τῶν χαρτονομισμάτων ὄλων τῶν ἐνταῦθα τραπεζῶν, ὀχύρωσιν πάντων τῶν παραλίων, ὀρισμὸν ἐπιτροπῆς ἐκ βουλευτῶν ὅπως ἐργάζεται ὑπὸ τὰς ὀψεις τῆς βουλῆς καὶ τοῦ βασιλέως περὶ τῶν χρησίμων τῇ πατρίδι μέτρων, τὸ τέταρτον τῆς παρουσίας τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὁμογενῶν, κτλ.

Εἰς ἐκ τοῦ θεωρείου τῶν δημοσιογράφων:

— Πολὺ κουστίζει αὕτη ἡ συνταγή!

Ἐν τῷ αὐτῷ θεωρείῳ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν διαμείβεται ὁ ἐξῆς διάλογος μετὰ τῶν ἐνός δημοσιογράφου καὶ ἐνός ρουμελιώτου:

- Ποιὸς μιλεῖ;
- Ὁ Κούστας ὁ ρήτορας.

Ἀνεφάνη καὶ πάλιν ὁ περιπόθητος κ. Δουζίνας, ἐπικυρωθεὶς τῆς ἐκλογῆς του. Καὶ ἀμέσως συνέτεινεν ὥστε νὰ διακοπῇ ἡ ἐκ τῶν σοβαρῶν συζητήσεων καὶ τῶν κοινοτοπιῶν μονοτονία, προτείνας πάλιν, ὡς ἄλλοτε, νὰ καταργηθῇ ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ὄρκου, διότι φρονεῖ ὅτι τὸ θεῖον δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε ἐντὸς τοῦ βουλευτηρίου. Ἀποροῦμεν ὁμῶς πῶς ὁ τόσον ὀρθοφρονῶν ἐν πᾶσι βουλευτῆς Πόρου, περιπίπτει ἐν τούτῳ εἰς τόσῳ μέγα σφάλμα. Τὸ θεῖον ἐκτὸς τῶν ἄλλων τοῦ ἰδιοτήτων χρησιμεύει πολλὰκις καὶ ὡς ἀπολυμαντικὸν καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νομίζομεν ὅτι μεγάλην ἀνάγκην ἔχει αὐτοῦ τὸ βουλευτήριον.

Εἶνε ἀνεξήγητος ὁμῶς αὕτη ἡ διαρκὴς καὶ ἐπίμονος ἀντιπάθεια τοῦ κ. Δουζίνα κατὰ τοῦ θεῖου. Καὶ μέχρι τοσοῦτου ἐξικνεῖται ὥστε μανθάνομεν ὅτι διέρρηξε πρὸ πολλοῦ τὰς σχέσεις του καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ στενωτέρου θεῖου . . . του.

ΗΧΩ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΥ

Ὁ *λοχίας*. — «Ὁ προορισμὸς τοῦ στρατιώτου εἶνε νὰ κάθεται εἰς τὴν γραμμὴν καὶ νὰ μὴ ζύνεται οὔτε δεξιὰ οὔτε ἀριστερά, οὔτε κουνούπινα νὰ τὸν τρῶνε οὔτε σκυλιὰ».

Ὁ *ἀνθυπολοχαγός*. — (κατὰ τὰ γυμνάσια) «Ὁμιλῶ πρὸς σᾶς τοὺς *ισομήνους*· κάμετε τρία βήματα καὶ διὰ μικρὰ βήματα φθάνετε εἰς τὴν γραμμὴν».

Ὁ *δεκανεός*. — «Ἄτιμε, κτῆνος, *ἄγαλμα* τοῦ Ὀλυμπίου Διός, *μασκαρα*, *φάρτασμα* τῆς *κοινωνίας*!»

Ὁ *λοχίας*. — «Εἰσθε γαϊδούρια ὅταν ὁμιλεῖτε ὅταν ἐγὼ ὁμιλῶ *φιλανθρώπως*».

Ὁ *λοχίας*. — «*Δεκανέα*, νὰ διδάξῃς εἰς τοὺς στρατιώτας διατὶ μᾶς ἐκάλεσε ἐδῶ ἡ πατρίς· ἡ πατρίς μᾶς ἐκάλεσε ἐδῶ διὰ νὰ ὑπακούωμεν διότι ἔχει ὁ ἀφέντης μας ἀφέντη καὶ ὁ ἀφέντης παραφέντη, δηλ. καὶ ἐγὼ ὑπακούω εἰς τοὺς ἀνωτέρους μου».

Ὁ *ἐπιλοχίας* (πρώτης ποιότητος βλάχος). — «Ἄν ἐσὺ ἔχῃς τὰ χρήματά σου, ἐγὼ ἔχω τὴ δόξα μου» (καὶ ἀτενίζει πρὸς τὰ γαλόνια του).

Ὁ *λοχίας*. — (ὥρα 5 1/2 τῆς πρωίας· εἰς στρατιώτης, γυμνὸς σχεδὸν διότι δὲν τοῦ ἔδωκαν ἱματισμὸν, τρέμει σύσσωμος ἀπὸ τὸ ψῦχος) «Στρατιῶτα, μὴν κινῆσαι ὅταν εἶσαι εἰς τὴν γραμμὴν».

Ὁ *λοχίας* (κατὰ τὸ σιωπητήριον). *Θαλαμοφύλαξ!* — Παρών. — Ἄτιμε, *μασκαρα*, κύταξε ὅποιος ὁμιλήσῃ θὰ τοῦ πάρῃ ὁ διὰβολὸς τὸν πατέρα· τ'ἀκοῦς, ζῶν; γαϊδούρια!

Ὁ *θαλαμοφύλαξ* (πρὸς ἕνα στρατιώτην μετὰ τὸ σιωπητήριον). — Κλείσε, βρε σὺ, τὰ μάτια σου!

— Μὰ δὲν γυστάζω.

— Δὲν ἤξεύρω ἐγὼ! ὁ κανονισμὸς λέει νὰ τὰ ἔχῃς κλειστά!

